

Fény a repkény indákon

Almási Tibor

Óriás gyík kúszott föl
a vörös felhőkig,
hiába nyúltak utána a hegyek
— zöld lett a tűz,
arany folyt a pa'akban
és fekete kövekkel játszott
a vizimalmos leánya.

Csillagok peregetek
bogárka tenyerébe,
kacagott, kacagott
s amíg járni tanult
a cserjék és virágok között,
hulló levelek érlelték
piruló arcocskáját.

Kék atlaszról
lobbant fel a repkény
az álomváros falára,
— bogárka
milyen hosszú az alagút
s a sárkányfióka békés szemében
feloldódnak a legszomorúbb
emberi tévedések...

A repkény tölgyre fonódott
elszeret'e a villámoktól
— az óriás gyík
már egymillió éve
kifutott az ős világból,
kecses nyaka alatt
egy város borult árnyékba,

de nem jött végítélet,
mert az anyagyík
fiókaí szájában
fakadó tejfogaknak
életize van.

A tölgy alatt
szelíd repkény-szönyegen fektüdt
a vízimalmos leánya,
a csendet meg-megtörve
keleti dal; dúdolt.
Hallgassátok hegyek
ő mesélt,
ő csókolt Bogárka tenyerébe,
ő festette zöldre
a tüzet és óceánt
és kenyeret ad a világnak...

Ő már a nap-molnár leánya
s a kicsiny gyík
a tenyerén piheg.
Nem játszik már
fekete kövekkel
repkényindákon
kacagva fut föl
a hegyormi felhőkig.

Bogárka is anyányi lett
s a súlyosodó alkonyokon
szívdobogva viaskodik
a legnagyobb sejtellemmel.

Cowboy Jimmy című rajzfilmünkből.